

HELENA SINERVO

MERI
REQU
IEM

HELSINGISSÄ
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ
OTAVA

*Tekijä kiittää Taikea, Suomen Kulttuurirahastoa,
Otavan Kirjasäätiötä ja Kalevala Korun
Kulttuurisäätiötä taloudellisesta tuesta.*

© HELENA SINERVO

JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA 2022

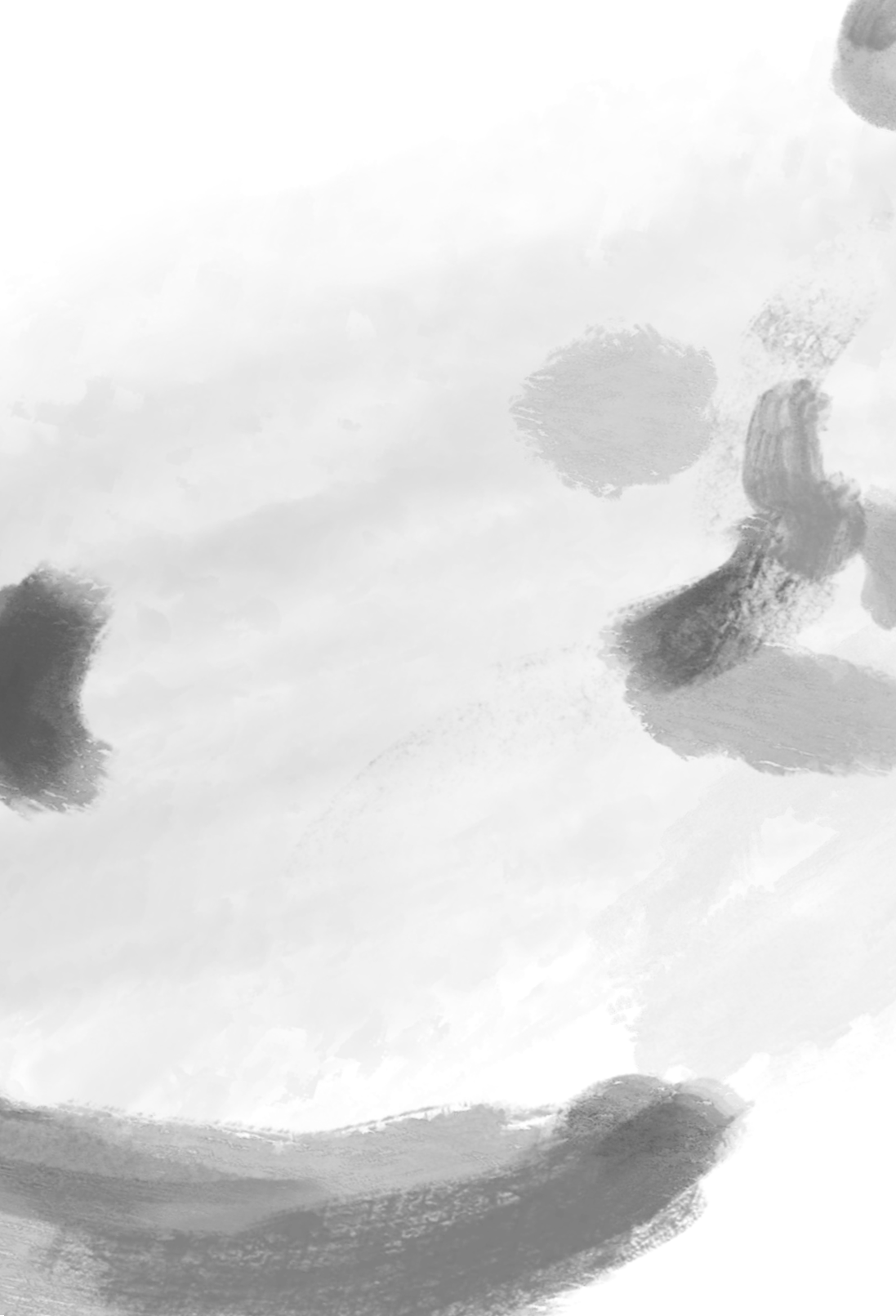
isbn 978-951-1-41451-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021

Mitralle

Suojelualue
(Introitus)

Kirjoitan teille täältä suojelualueelta, sillä toisinaan se mitä haluamme sanoa nujertaa sen mitä on. Joskus on viisasta jättää käsitteet katalain harhain garderobiin ja antaa palaa, yksinkertaisesti. Joskus sen sijaan on annettava sanojen hapettaa ilmiöt ja ravita ne. Jos kieli saa toimia rauhassa kuin selän takana huohottava myrkkyykeiso, runosta tulee yhtä selvää tekevä ja sumeilematon.

Istun kivellä kikkanaassa paidassa ja kirjoitan teille: näin levittelen kluuvini ja fladani. Levä limaisena huojuu aaltosissa. Kunpa saisin olla tiira, yhtä kevyt ja valkea, kunpa saisin olla teidän, liidellä silmienne lävitse kuin jumalan pupillista aukeavaan horisonttiin, joka jauhaa ja sulattaa retkeilijän muovijätteet.

Istun meressä kiinni ja kirjoitan teille, eikä runoutta raapustella ideoista vaan sanoista, sellaisista kuin suisma. Runouden kosketus viedään heti käsistä niin kuin teidän arkaluontoiset, himoitut kosketuksenne.

Sallitteko minun palauttaa mieleen ismaleen sivelyn, miten se huumaa, miten keveästi kutittelee kärkitossu lattiaa, kuin puhallus huippoon tai nuolaisu pötrötiin?

lootsain

porpoke

intsi

myyrmä

ostelma

Istun kivellä ja kivi istuu minussa. Ja laiva
joka häviää saaren taakse ilmestyy toiselta puolelta

ellei vastoin oletuksia poraudu saaren läpi
niin kuin te porauduitte minuun ja minä teihin.

Niin kuin te siirsitte aistieni polttopistettä
niin puhuri isottelee auringon oikealla puolella,
kahmii haltuunsa liplatuksen äänen ja hyväilyt iholla.

Pursi taruolentona hiihtelee yli harmaan autereen.

Rantakukat ja mesiangervon likaiset luodat
kiiruhtavat into pinkeänä kukoistuspuuhiin.

Yksinäinen merimetso katoaa pinnan alle.

*Eikä veteen jää kuoppaa vaan taivaalle
lähetetty äkkiä ohikiitävä muisk, kutsu*

Levätköön meri rauhassa muovipedillään
vai luulitteko että se elää ikuisesti?
Ehkä se herää henkiin elvytysten loputtua

niin kuin hylkeet luodolla heräävät yhä uudelleen,
ojentavat vihreät sarveiskupolit ja hiusvihneet,
yhdentyvät metsästäjän ja harppuunan kanssa